

L'escenari de llauna Tirant i Falstaff: l'estranya parella

Francesc M. Rotger

Ha estat una estrena llargament esperada. Sembla que també el seu realitzador, Vicente Aranda, feia temps que volia portar al cinema la novel·la de Joanot Martorell, i això no ha estat possible fins ara. Tot s'ha de dir: les escasses pel·lícules espanyoles ambientades a l'Edat Mitjana (entre les quals, per cert, hi trobam una altra del mateix Aranda, *Juana la Loca*) no han destacat, en general, per la seva qualitat ni pel seu rendiment econòmic, i no és estrany que els productors s'ho pensin bastant abans de gastar-se els doblers en l'ambientació, el vestuari i la figuració corresponents. També s'ha de dir que, com ha assenyalat aquests dies l'Obra Cultural Balear, efectivament és absurd que aquest *Tirant lo Blanc*, que destaca pel seu capítol d'interpretació femenina (Victoria Abril, Leonor Watling, Ingrid Rubio), s'estrenés simultàniament a tres sales de Palma, i a totes tres a la seva versió en castellà, quan existeix una altra en català (com no podia ser d'una altra manera, donada la seva condició d'obra clàssica de la nostra llengua). En qualsevol cas, *Tirant* arriba ara al cinema, però abans ja ho havia fet, i repetides vegades, als escenaris. A una d'aquestes posades en escena participà el mallorquí Pere Noguera. Una altra estigué a càrrec de Francisco Nieva. Més recentment, aquest febrer passat, un tercer *Tirant*, de butxaca podríem anomenar-lo, amb no més tres intèrprets, passà pel Teatre del Mar, dins el seu cicle "Teatre i Literatura", en representacions reservades als alumnes de Secundària.

Si Tirant és un heroi, tot i que molt humà, a Sir John Falstaff li pertoca, és clar, el paper d'antiheroi. Bevedor, jugador, femellut, mentider, lladre, vanitós, diuen que aquesta joia de personatge divertia tant Elisabet I d'Anglaterra que, no satisfeta amb la seva participació a les dues parts d'*Enric IV*, demanà el seu servidor William Shakespeare que escrigués una altra, de peça teatral, en què hi sortís. Fou *Les alegres casades de Windsor*, de la qual el mateix Pere Noguera en realitzà una estupenda posada en escena, fa cosa de dos decennis. Encara fa més temps que Orson Welles rodà la seva particular versió, *Campanades a medianoche* (1965). El mateix personatge ha tornat ara als nostres escenaris amb una adaptació titulada justament *Falstaff* i que dirigeix Konrad Zschiedrich. Mentre que un altre clàssic, aquest del teatre espanyol, *La dama boba*, ha aterrat a les nostres cartelleres cinematogràfiques en una lectura de Manuel Iborra.

I si Tirant i Falstaff formen una estranya parella, què direm dels dos personatges que comparteixen la comèdia de Neil Simon que s'anomena precisament així, *L'estranya parella*, i que encarnaren, a la pantalla, Walter Matthau i Jack Lemmon, en una de les seves col·laboracions més memorables; ara, aquesta peça retorna a la nostra actualitat escènica, en una posada en escena dirigida per Pitus Fernández, amb Joan Carles Bestard i Miquel Fullana, entre d'altres. I encara una altra parella, si més no, curiosa: Enrique San Francisco i Jorge Sanz, cares conegudes del nostre cinema, junts a l'Auditori amb *Hijos de mamá*. ■

Tirante el
Blanco.